

Arrest

nr. 257 657 van 5 juli 2021
in de zaak RvV X / IX

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat N. DIRICKX
Italiëlei 213 bus 15
2000 ANTWERPEN

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie

DE VOORZITTER VAN DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Surinaamse nationaliteit te zijn, op 19 april 2021 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 9 april 2021 tot het opleggen van een inreisverbod (bijlage 13sexies).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 3 juni 2021, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 21 juni 2021.

Gehoord het verslag van voorzitter G. DE BOECK.

Gehoord de opmerkingen van advocaat H. VAN NIJVERSEEL, die loco advocaat N. DIRICKX verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat M. MISSEGHERS, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoekster diende op 11 juli 2019 een verzoek om internationale bescherming in.

1.2. Verweerder stelde vast dat verzoekster in het bezit was van een Schengenvisum type C afgeleverd door de Nederlandse autoriteiten, geldig gedurende negentig dagen in de periode tussen 14 december 2017 en 14 december 2020.

1.3. Op 26 september 2019 verzocht verweerder de Nederlandse autoriteiten om verzoekster over te nemen, dit met toepassing van artikel 12.2. van de verordening nr. 604/2013 van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 tot vaststelling van de criteria en instrumenten om te bepalen

welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een verzoek om internationale bescherming dat door een onderdaan van een derde land of een staatloze bij een van de lidstaten wordt ingediend.

1.4. De Nederlandse autoriteiten willigden het overnameverzoek in op 25 november 2019.

1.5. De gemachtigde van de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie nam ten aanzien van verzoekster op 2 januari 2020 de beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten. Verzoekster stelde tegen deze beslissingen een beroep in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad).

1.6. Bij arrest van 30 juni 2020 met nr. 237 673 heeft de Raad het beroep dat werd ingediend tegen de beslissingen van 2 januari 2020 verworpen

1.7. Op 22 oktober 2020 werd het verzoek om internationale bescherming van verzoekster door verweerder alsnog voor behandeling overgemaakt aan de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal).

1.8. De commissaris-generaal nam op 28 januari 2021 ten aanzien van verzoekster de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en tot weigering van de subsidiaire beschermingsstatus.

1.9. Op 29 januari 2021 werd verzoekster onder bevel tot aanhouding geplaatst.

1.10. Verzoekster werd op 9 april 2021 door de onderzoeksrechter in vrijheid gesteld onder voorwaarden.

1.11. Op 9 april 2021 nam de gemachtigde van staatssecretaris voor Asiel en Migratie ten aanzien van verzoekster de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering. Verzoekster stelde tegen deze beslissing een beroep in bij de Raad, gekend onder rolnummer 260 073.

1.12. De gemachtigde van staatssecretaris voor Asiel en Migratie nam op 9 april 2021 ten aanzien van verzoekster tevens de beslissing tot het opleggen van een inreisverbod. Deze beslissing, die verzoekster dezelfde dag ter kennis werd gebracht, is gemotiveerd als volgt:

“Aan de Mevrouw, die verklaart te heten:

Naam: [D.]

Voornaam: [C.S.M.]

[...]

Nationaliteit: Suriname

wordt een inreisverbod voor 3 jaar opgelegd voor het volledige Schengengrondgebied.

Wanneer betrokkene evenwel in het bezit is van een geldige verblijfstitel afgeleverd door één van de lidstaten, dan geldt dit inreisverbod enkel voor het grondgebied van België.

De beslissing tot verwijdering van 09.04.2021 gaat gepaard met dit inreisverbod.

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het inreisverbod wordt afgegeven in toepassing van het hierna vermelde artikel van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

Artikel 74/11, §1, tweede lid, de beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod omdat:

x 1° voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan en/of;

Om de volgende reden(en) gaat het bevel gepaard met een inreisverbod van drie jaar:

Artikel 74/11

Betrokkene heeft het ontvangstbewijs met betrekking tot de hoorplicht getekend in de gevangenis op 02.02.2021. Betrokkene liet echter na deze vragenlijst in te vullen en aan de Administratie over te maken. Aldus liet betrokkene op eigen initiatief na de Administratie in kennis te stellen van de specifieke elementen die zijn dossier kenmerken toen hem de gelegenheid gegeven werd om nuttig voor zijn belangen op te komen en zijn standpunt op een daadwerkelijke en nuttige wijze kenbaar te maken. In het administratief dossier van betrokkene zit geen enkele aanwijzing waaruit we kunnen besluiten dat betrokkene een gezinsleven leidt zoals begrepen in het art 8 van het EVRM. Deze beslissing schendt dus het artikel 8 van het EVRM niet.

Betrokkene heeft op 01.07.2019 een verzoek tot internationale bescherming ingediend in België. De door betrokkene geuite vrees voor vervolging in het kader van voodoo-praktijken werd ongegrond geacht. Deze aanvraag werd negatief afgesloten op 01.02.2021. Gezien deze elementen is het art 3 van het EVRM niet van toepassing.

Bijgevolg heeft de gemachtigde van de Staatssecretaris rekening gehouden met de specifieke omstandigheden, zoals bepaald in artikel 74/11.

De betrokkene werd sinds 29/01/2021 tot heden onder aanhoudingsmandaat geplaatst uit hoofde van mensenhandel, deelname aan bendevoorming, valsheid in geschriften, feiten waarvoor zij veroordeeld kan worden.

Betrokkene zou onder het mom van een reisbureau personen van Surinaamse herkomst over de grenzen gesmokkeld hebben richting België. Zij zouden bovendien valse documenten hebben voorzien en schijnrelaties hebben opgezet voor hun slachtoffers. Feiten van mensensmokkel met gebruikmaking van vervalste stukken en in georganiseerde en gestructureerd verband getuigen van een ernstige normvervalsing en een gebrek aan respect voor de integriteit van de slachtoffers, wiens precarie situatie wordt uitgebuit louter met het oog op gemakkelijk geldgewin.

Gezien de maatschappelijke impact van deze feiten, kan worden afgeleid dat betrokkene door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden.”

Dit is de bestreden beslissing.

2. Over de rechtspleging

Aan verzoekster werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegestaan, zodat niet kan worden ingegaan op de vraag van verweerder om de kosten van het geding te haren laste te leggen.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. Verzoekster voert in een enig middel de schending aan van de artikelen 74/11 en 74/13 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), van de materiële motiveringsverplichting, van artikel 11 van de richtlijn 2008/115/EU van het Europees Parlement en de Raad van de Europese Unie van 16 december 2008 over gemeenschappelijke normen en procedures in de lidstaten voor de terugkeer van onderdanen van derde landen die illegaal op hun grondgebied verblijven (hierna: de richtlijn 2008/115/EG), van het zorgvuldigheidsbeginsel en van het redelijkheidsbeginsel.

Zij verschaft de volgende toelichting:

“Eerste onderdeel.

Overeenkomstig artikel 74/11, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet dient de duur van het inreisverbod te worden bepaald rekening houdende met de specifieke omstandigheden van het geval.

Dit artikel houdt echter niet de verplichting in om in alle gevallen de maximumduur van drie jaren op te leggen. In tegendeel bepaalt artikel 74/11, §1 van de vreemdelingenwet dat de duur van het op te leggen inreisverbod wordt bepaald door rekening te houden met de specifieke omstandigheden van elk geval en blijkt ook reeds uit de bewoordingen “maximum drie jaar” van artikel 74/11, §1, tweede lid van de vreemdelingenwet, dat de duur van het inreisverbod kan gemoduleerd worden in die zin dat het ook minder dan drie jaar kan bedragen. Het bepaalde in artikel 74/11, §1, eerste lid van de vreemdelingen-

wet houdt derhalve in dat de gemachtigde zijn keuze voor een inreisverbod met de maximale geldings-termijn van drie jaar, uitdrukkelijk dient te verantwoorden en dat hij hierbij de specifieke omstandigheden van het geval in rekening moet nemen (cf. RvS 26 juni 2014, nr. 126.318).

Uit de parlementaire voorbereiding van de wet van 19 januari 2012 tot wijziging van de Vreemdelingenwet blijkt dat artikel 74/11 van de Vreemdelingenwet een omzetting vormt van artikel 11 van de terugkeerrichtlijn. In die zin wordt in de parlementaire voorbereiding met betrekking tot artikel 74/11 van de Vreemdelingenwet en het inreisverbod het volgende benadrukt:

"De richtlijn legt echter op dat men tot een individueel onderzoek overgaat (overweging 6), dat men rekening houdt met "alle omstandigheden eigen aan het geval" en dat men het evenredigheidsbeginsel respecteert." (Parl.St. Kamer 2011-2012, nr. 53K1825/001,23).

In casu is tevens de rechtspraak van het Hof van Justitie met betrekking tot het begrip "openbare orde" in het kader van de Terugkeerrichtlijn relevant, met name het arrest van 11 juni 2015, Zh en O met nummer C554/13.

Het Hof van Justitie geeft ook aan dat een lidstaat, om zich wegens het bestaan van een gevaar voor de openbare orde te kunnen beroepen, in staat moet zijn aan te tonen dat de betrokkene inderdaad een dergelijk gevaar vormt (punt 46).

In punt 49 van voormeld arrest stelt het Hof dat: "Ten slotte dienen de lidstaten er volgens overweging 6 van richtlijn 2008/115 voor te zorgen dat het beëindigen van illegaal verblijf van derdelanders volgens een billijke en transparante procedure geschiedt. Deze overweging vermeldt tevens dat, overeenkomstig de algemene rechtsbeginselen van de Unie, besluiten die krachtens die richtlijn worden genomen, per geval moeten worden vastgesteld en op objectieve criteria moeten berusten, die zich niet beperken tot het loutere feit van illegaal verblijf (zie arrest Mahdi, C 146/14 PPU, EU:C:2014:1320, punt 40). In het bijzonder moet, zoals het Hof reeds heeft geoordeeld, het evenredigheidsbeginsel tijdens alle stappen van de bij die richtlijn ingestelde terugkeerprocedure worden eerbiedigd, daaronder begrepen de fase van het terugkeerbesluit, in het kader waarvan de betrokken lidstaat zich moet uitspreken over de toekenning van een termijn voor vrijwillig vertrek uit hoofde van artikel 7 van die richtlijn (zie in die zin arrest El Dridi, C 61/11 PPU, EU:C:2011:68, punt 41)."

Vervolgens concludeert het Hof dat een lidstaat het begrip "gevaar voor de openbare orde" geval per geval dient te beoordelen teneinde na te gaan of de persoonlijke gedragingen van de betrokken derdelander een daadwerkelijk en actueel gevaar voor de openbare orde vormen. Wanneer een lidstaat daarbij steunt op een algemene praktijk of een vermoeden om vast te stellen dat er sprake is van een dergelijk gevaar, zonder dat naar behoren rekening wordt gehouden met de persoonlijke gedragingen van de derdelander en met het gevaar dat van die gedragingen uitgaat voor de openbare orde, gaat die lidstaat voorbij aan de vereisten die voortvloeien uit een individueel onderzoek van het betrokken geval en uit het evenredigheidsbeginsel.

Het Hof stelt dat daaruit volgt dat het enkele feit dat een derdelander wordt verdacht van het plegen van een naar nationaal recht als misdrijf strafbaar gesteld feit of daarvoor is veroordeeld, op zich geen rechtvaardiging kan vormen dat deze derdelander wordt beschouwd als een gevaar voor de openbare orde.

Hierin ligt besloten dat het Hof heeft geoordeeld dat voor de uitvaardiging van een inreisverbod voor de duur van drie jaar, waarbij wordt aangehaald dat verzoekster de openbare orde heeft geschonden, minstens is vereist dat sprake is van een werkelijke, actuele en voldoende ernstige bedreiging die een fundamenteel belang van de samenleving aantast.

Aan bovenvermelde vereisten is niet voldaan.

Nergens wordt door de gemachtigde in de bestreden beslissing, zowel bij het opleggen van het inreisverbod als bij de redenen waarom een inreisverbod van de maximale duurtijd van drie jaar werd opgelegd, gesteld dat er sprake is van een werkelijke, actuele en voldoende ernstige bedreiging die een fundamenteel belang van de samenleving aantast.

De enkele verwijzing naar de aanhouding en de verwijzing naar de feiten waarvoor zij veroordeeld kan worden zonder dat de gemachtigde aangeeft dat er sprake is van een werkelijke, actuele en voldoende

ernstige bedreiging die een fundamenteel belang van de samenleving aantast, is dan ook niet voldoende.

De conclusie " gezien de maatschappelijke impact van deze feiten, kan worden afgeleid dat betrokkene door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden " is niet naar recht verantwoord.

Hieruit blijkt dat de gemachtigde een onzorgvuldig onderzoek heeft verricht alvorens te beslissen tot het opleggen van een inreisverbod evenals het opleggen van de maximale termijn van drie jaar.

De bestreden beslissing schendt hierdoor artikel 11 van de Terugkeerrichtlijn en artikel 74/11 Vreemdelingenwet samen gelezen met het zorgvuldigheidsbeginsel, het redelijkheidsbeginsel en de materiële motiveringsverplichting.

Tweede onderdeel.

Artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet stelt dat de verwerende partij bij het nemen van elke beslissing tot verwijdering rekening dient te houden met specifieke persoonlijke omstandigheden.

Art. 74/13 VW. stelt de objectieve verplichting in om rekening te houden met de in dit artikel vermelde omstandigheden, gezien het hier om een verplichting gaat die de wet oplegt en dit ter omzetting van art. 5 van de terugkeerrichtlijn 2008/115/EG:

"bij de tenuitvoerlegging van deze richtlijnen houden de lidstaten rekening met:

- a) het belang van het kind;*
- b) het familie - en gezinsleven;*
- c) de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land, en eerbiedigen zij het beginsel van non - refoulement. "*

Verzoekster kan niet zonder schending van artikel 3 EVRM terugkeren naar Suriname. Verzoekster zal in Suriname terecht komen in een situatie van extreme armoede dewelke gelijk staat met een schending van art. 3 EVRM. In Suriname is een groot tekort aan adequate huisvesting en/of financiële middelen om te voorzien in de basisbehoeften, geen opvangnetwerken, geen pensioen, geen werk etc. Gelet op het feit dat er al helemaal geen ondersteunend netwerk beschikbaar is, zal verzoekster omwille van haar financiële precarie toestand, genooddakt zijn om op straat te slapen en terecht komen in de criminaliteit.

In de bestreden beslissing werd geen rekening gehouden met dit artikel, het wordt zelfs niet vermeld. De bestreden beslissing schendt artikel 74/13 VW."

3.2.1. De aangevoerde schending van de materiële motiveringsplicht, van het zorgvuldigheidsbeginsel en van het redelijkheidsbeginsel dient in voorliggende zaak te worden onderzocht in het raam van de toepassing van artikel 74/11, § 1, tweede lid, 1° van de Vreemdelingenwet.

De Raad merkt op dat artikel 74/11, § 1, tweede lid, 1° van de Vreemdelingenwet verweerder toelaat om een vreemdeling een inreisverbod op te leggen met een maximale duurtijd van drie jaar indien deze vreemdeling geen termijn werd toegestaan om vrijwillig het land te verlaten of indien een vroegere beslissing tot verwijdering niet werd uitgevoerd.

Het staat niet ter discussie dat op 9 april 2021 ten aanzien van verzoekster een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten werd genomen en dat haar geen termijn werd toegestaan om vrijwillig het land te verlaten.

Verweerder heeft, gelet op de bewoordingen van artikel 74/11, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet, een ruime discretionaire bevoegdheid wat betreft het bepalen van de geldigheidsduur van een inreisverbod. Deze discretionaire bevoegdheid is louter beperkt door het feit dat de wetgever een maximale termijn heeft voorzien en heeft bepaald dat rekening moet worden gehouden met de specifieke omstandigheden van elk geval. Uit de tekst van artikel 74/11, § 1 van de Vreemdelingenwet kan niet worden afgeleid dat verweerder bij het bepalen van de geldigheidsduur van een inreisverbod niet zou vermogen om de maximale door de wetgever bepaalde termijn als uitgangspunt te nemen en vervolgens te onderzoeken of er redenen zijn om, gelet op de individuele omstandigheden van het geval, eventueel in een kortere termijn te voorzien. Indien verweerder aldus handelt maakt hij slechts

gebruik van de beleidsruimte die de wetgever hem heeft toegekend. Het staat verweerder vrij om bij het bepalen van de geldigheidsduur van het inreisverbod hetzij uit te gaan van een minimumtermijn en deze te verhogen indien er bijkomende negatieve gegevens zijn, hetzij te vertrekken van de maximumtermijn en deze te verlagen indien er hiertoe redenen bestaan of nog andere systemen te hanteren. Enige vereiste, naast het gegeven dat de door de wetgever bepaalde maximumtermijn niet mag worden miskend, bestaat erin dat bij het bepalen van de termijn van het inreisverbod de specifieke omstandigheden van het geval in aanmerking worden genomen. Uit de motivering van de bestreden beslissing blijkt dat verweerder wel degelijk rekening heeft gehouden met deze verplichting.

Daarnaast moet worden benadrukt dat, in tegenstelling tot wat verzoekster lijkt te veronderstellen, in casu geen inreisverbod werd opgelegd om reden dat zij een gevaar zou vormen voor de openbare orde, doch wel omdat haar geen termijn voor het vrijwillig vertrek werd toegestaan. De overweging dat verzoekster door haar gedrag wordt geacht de openbare orde te kunnen schaden is enkel opgenomen ter verantwoording van de duurtijd van het inreisverbod. Er moet ook worden geduid dat de bestreden beslissing geen verwijderingsmaatregel is en verzoekster in gebreke blijft om de bepaling aan te geven waaruit zou kunnen worden afgeleid dat enkel indien hieruit zou blijken dat zij een werkelijke, actuele en voldoende ernstige bedreiging vormt voor een fundamenteel belang van de samenleving de door haar gestelde strafbare gedragingen zouden mogen worden betrokken bij het bepalen van de duurtijd van een inreisverbod. De Raad stelt voorts vast dat het niet is betwist dat verzoekster onder bevel tot aanhouding werd geplaatst omdat er ernstige aanwijzingen zijn dat zij deel uitmaakt van een criminele organisatie die zich bezig houdt met mensensmokkel en dat zij zich schuldig maakte aan valsheid in geschrifte. Verweerder heeft ook verduidelijkt dat betrokkenheid bij mensenhandel, waarbij gebruik wordt gemaakt van valse stukken en wordt geopereerd in een georganiseerd en gestructureerd verband, getuigt van een ernstige normvervalsing en een gebrek aan respect voor de integriteit van de slachtoffers, wier precaire situatie wordt uitgebuit louter met het oog op gemakkelijk geldgewin. Het is niet kennelijk onredelijk om in een dergelijke situatie te oordelen dat verzoekster wordt geacht de openbare orde verder te kunnen schaden.

De uiteenzetting van verzoekster laat niet toe te concluderen dat de bestreden beslissing niet deugdelijk werd voorbereid of dat deze is genomen op grond van onjuiste gegevens, op kennelijk onredelijke wijze of met overschrijding van de appreciatiebevoegdheid waarover verweerder beschikt.

Een schending van de materiële motiveringsplicht, van de zorgvuldigheidsplicht, van het redelijkheidsbeginsel of van artikel 74/11 van de Vreemdelingenwet blijkt niet.

3.2.2. De Raad stelt vast dat de richtlijn 2008/115/EG werd omgezet in de Belgische rechtsorde. Na de omzetting van een richtlijn kunnen particulieren slechts op dienstige wijze een beroep doen op de bepalingen van de richtlijn indien de nationale omzettingsmaatregelen niet correct of toereikend zijn (HvJ 4 december 1997, C-253/96 tot en met C-258/96, Kampelmann, punt 42; zie tevens HvJ 3 december 1992, C-140/91, C-141/91, C-278/91 en C-279/91, Suffritti, punt 13; RvS 2 april 2003, nr. 117.877). Verzoekster toont dit evenwel niet aan. Zij kan de schending van artikel 11 van de richtlijn 2008/115/EG dan ook niet dienstig aanvoeren.

3.2.3. Wat betreft verzoekers uiteenzetting dat artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet werd geschonden doordat geen rekening werd gehouden met haar persoonlijke omstandigheden en het feit dat haar terugkeer naar Suriname ertoe zal leiden dat zij in een onmenselijke en vernederende situatie terechtkomt, kan het volstaan te herhalen dat de bestreden beslissing geen verwijderingsmaatregel is en voormeld artikel dus niet van toepassing is. Ten overvloede kan nog worden gesteld dat uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat werd vastgesteld dat een eventuele terugkeer van verzoekster naar haar land van herkomst niet onverenigbaar is met de bepalingen van artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955.

Tot een schending van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet kan niet worden besloten.

Het enig middel is, in de mate dat het ontvankelijk is, ongegrond.

Verzoekster heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijf juli tweeduizend eenentwintig door:

dhr. G. DE BOECK,

voorzitter

dhr. T. LEYSEN,

griffier

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

G. DE BOECK